

Chương 198: Cái Gì? Mà Dám Đụng Đến Vợ Tao Á

(Số từ: 5348)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:05 AM 22/04/2023

Sự cố ở Cổng là một sự kiện thảm khốc đến mức tôi thực sự muốn làm điều gì đó để giải quyết nó, nhưng tôi thực sự không biết phải làm gì. Cuối cùng tôi đã phải trả giá cho việc viết quá nhiều tiểu thuyết với kết cục bi thảm khiến hàng tấn người chết.

Cần phải có một nhóm người để ngăn chặn tình huống đáng sợ đó hoặc ít nhất là giảm thiểu thiệt hại mà nó sẽ gây ra.

Sau khi tất cả các Cổng dịch chuyển đã được biến thành các cổng kết nối với thế giới khác, việc di chuyển bằng Cổng dịch chuyển nói trên sẽ trở nên hoàn toàn bất khả thi.

Và Thủ đô có số lượng Cổng dịch chuyển lớn nhất trong số tất cả các thành phố trên lục địa.

Vì thủ đô sở hữu số lượng lớn nhất trong số đó, nên hầu hết mọi người cũng sẽ chết ở đó, nhưng cuối cùng, đó vẫn là thủ đô.

Cung điện Hoàng gia cũng có nhóm lực lượng chiến đấu lớn nhất, và Temple cũng nằm ở đó, vì vậy ngay cả khi thiệt hại khá nghiêm trọng, bản thân Thủ đô Hoàng gia vẫn an toàn.

Kể từ thời điểm đó, họ cố gắng phá hủy tất cả các Cổng dịch chuyển hoặc bằng cách nào đó cắt đứt kết nối của chúng với thế giới bên kia.

Thủ đô Đế quốc là nơi duy nhất có thể đối phó với tình hình. Với gần như toàn bộ lực địa rơi vào hỗn loạn, khiến tất cả các lãnh thổ từng là một phần của Đế chế hoàn toàn bị ngắt kết nối với nhau, chỉ có Thủ đô Đế quốc là không hề hấn gì.

Sau đó, Đế chế, chỉ còn lại Thủ đô và Temple, bắt đầu một cuộc chiến lâu dài và mệt mỏi để phá hủy các Cổng dịch chuyển nằm rải rác trên lục địa hoặc khôi phục chúng về dạng ban đầu.

Tôi chưa bao giờ thực sự giải thích tại sao Cổng đột nhiên xuất hiện.

Nó chỉ ở đó một cách đột ngột - đó là như vậy.

Tuy nhiên, họ đã thêm một thứ gọi là xác suất vào thế giới này.

Phải có lý do nào đó khiến Cổng dịch chuyển đột nhiên kết nối với một thế giới khác.

Nếu tôi biết lý do, tôi có thể ngăn chặn thảm họa Cánh cổng xảy ra.

Đó có lẽ là hình phạt lớn nhất mà tôi nhận được khi viết cuốn tiểu thuyết theo cách mà tôi đã làm, bỏ qua việc giải thích một số phần vì nó quá phiền phức.

Tôi đã không giải thích được điều quan trọng nhất của sự việc, vì vậy tôi phải tự mình tìm hiểu xem nó sẽ xảy ra như thế nào, nếu tôi thậm chí có thể làm được điều đó.

Đó có phải là tất cả những gì về nó?

Nếu tôi không phát hiện ra, hơn hàng triệu người sẽ chết những cái chết khủng khiếp.

Kết cục của thảm họa Cổng đã được biết đến, nhưng nguyên nhân của nó vẫn chưa được biết.

Ý tưởng đầu tiên của tôi là nghiền nát tất cả các Cổng dịch chuyển trên toàn lục địa.

Tuy nhiên, điều đó là không thể.

Tôi có thể loại bỏ các Cổng dịch chuyển ở Thủ đô, nhưng tôi không thể phá hủy tất cả các Cổng dịch chuyển ở mọi địa điểm. Trong khi tôi bận đi du lịch từ nơi này sang nơi khác, họ sẽ xây dựng lại Cổng dịch chuyển.

Đối với con người ở thế giới này, Cổng dịch chuyển đã trở nên không thể thiếu. Nếu ai đó phá hủy chúng, tất nhiên họ sẽ trả thù những người đã phá hủy chúng, và họ sẽ xây dựng lại chúng.

Trong nguyên tác, họ từng bước khôi phục lại Đế chế bằng cách phá hủy Cổng dịch chuyển và biến chúng trở lại bằng Ma pháp.

Nếu Cánh cổng bị phá hủy hoặc vô hiệu hóa, những sinh vật ngoài hành tinh đó sẽ không thể ra khỏi đó nữa.

Thủ đô mặc dù có thể xoay xở, nhưng cuối cùng vẫn có rất nhiều người phải bỏ mạng.

Vì Thủ đô Đế quốc có nhiều Cổng dịch chuyển nhất nên nơi này cũng bị nhiều quái vật xâm chiếm nhất. Thủ đô đã phải hứng chịu những trận đòn tàn khốc.

Nếu tất cả các Cổng dịch chuyển ở Thủ đô Đế quốc bị vô hiệu hóa hoặc phá hủy trước khi Thảm họa Cổng xảy ra, điều đó có nghĩa là sẽ không có quái vật nào xuất hiện ở Thủ đô sao?

Tôi không thể phá hủy tất cả các Cổng trên lục địa, nhưng nếu tôi giới hạn phạm vi của mình ở Thủ đô, chẳng phải điều đó là có thể sao?

Tất nhiên, tôi vẫn không biết nguyên nhân thực sự của vụ việc.

Ngay cả khi tôi phá hủy tất cả các Cổng, điều gì đó tương tự vẫn có thể xảy ra.

Vì vậy, tốt nhất là tìm ra nguyên nhân thực sự của thảm họa và ngăn chặn nó xảy ra ngay từ đầu.

Điều tốt nhất tiếp theo sẽ là phá vỡ càng nhiều Cổng dịch chuyển càng tốt trước khi mọi thứ trở nên tồi tệ. Tuy nhiên, cũng có khả năng việc phá Cổng trước không phải là một ý kiến hay. Có khả năng một điều gì đó hoàn toàn bất ngờ sẽ xảy ra.

Dù sao...

Đầu tiên, tôi cần tiền và quyền lực.

Tôi không nghĩ sẽ nói với Bertus và Charlotte rằng vào thời điểm chúng tôi bắt đầu năm thứ ba, tất cả các Cổng dịch chuyển trên khắp lục địa sẽ đột nhiên kết nối với một thế giới khác, dẫn đến việc cái quạt bị hỏng, nghĩa là chúng tôi phải phá hủy tất cả trước khi điều đó xảy ra, sẽ dẫn đến bất cứ điều gì.

Nếu muốn đi theo con đường đó, tôi cần phải có bằng chứng cụ thể. Bằng chứng là những gì tôi tuyên bố chắc chắn sẽ xảy ra. Tôi không biết liệu mình có thể đạt được thứ như thế hay không, nhưng nếu có, tôi có thể dùng nó để thuyết phục họ.

Mặc dù dường như vẫn còn rất nhiều thời gian cho đến khi nó xảy ra, nhưng đã không có.

Tôi cần những lực lượng mạnh mẽ có thể giải quyết những việc ngoài tầm với của tôi.

Tiền... Người...

Và sức mạnh...

—Tôi phải có được cả ba thứ đó.

* * *

“...Vì vậy, cậu muốn bắt đầu kinh doanh gian hàng tại các nhà ga?”

“...Nói một cách đơn giản, đó là điều tôi đang định làm. Không sao chứ?”

Bertus nhìn tôi với vẻ mặt hơi khó hiểu.

Bước tiếp theo trong kế hoạch của tôi để ngăn chặn một cuộc khủng hoảng thảm khốc tương đương với sự hủy diệt của thế giới là yêu cầu một người nào đó mở doanh nghiệp tại các nhà ga tàu ma thuật.

Cái gì thế này...?

Bertus trông khá bối rối trước lời đề nghị đột ngột của tôi trước khi nở một nụ cười nham hiểm.

“Thu nhập của cậu đã trở nên không ổn định một cách nguy hiểm vì tất cả sự cạnh tranh trong những ngày này, phải không?”

"À vâng."

Tất nhiên, Bertus biết về băng Rotary và nguồn thu nhập của nó. Tôi không thực sự ngạc nhiên về điều đó. Ngược lại, tôi ngạc nhiên là anh ấy đã để họ đến mức đó.

Bertus rên rỉ khi gật đầu.

“Có vẻ như tôi đã để những khu vực có lượng lớn dân cư trôi nổi không hoạt động quá lâu. Chắc

chấn sẽ không hại gì nếu phát triển thêm một chút nữa.”

Bertus dường như có cái nhìn tích cực về lời đề nghị của tôi.

“Cũng đã có những cuộc nói chuyện về việc đuổi tất cả những người bán hàng rong ra khỏi các chuyến tàu, vì đã có nhiều lời phàn nàn của hành khách trên những chuyến tàu ma thuật...”

“...Là vậy sao?”

Trên thực tế, đó không phải là lần đầu tiên vấn đề này được thảo luận.

Trước câu hỏi của tôi, Bertus chỉ gật đầu.

“Đúng rồi. Tôi đã ngăn họ thực hiện bất kỳ hành động nào cho đến thời điểm này, nhưng có vẻ như tôi không cần phải làm điều đó nữa.”

“Huh? Cậu đã chặn họ?”

Anh ấy có ý gì? Bị chặn? Bertus bắt đầu mấp máy môi khi nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt tôi.

“Những thành viên quý giá trong gia đình của một trong những người bạn cùng lớp của tôi buộc phải sống trên đường phố... Không, họ đã sống trong những con hẻm từ rất lâu rồi. Dù sao đi nữa, cậu sẽ gặp rắc rối nếu cậu không có nguồn thu nhập, phải không? Vì vậy, tôi chỉ nói với họ để cậu yên.”

‘Cái gì?’

Tôi... tôi cảm thấy vô cùng xúc động vào lúc đó. Không, tôi không nên cảm thấy xúc động!

“Thật đáng lo ngại khi cậu làm về mặt đó. Tôi thích hơn nếu cậu mang biểu hiện hơi thối nát của mình như thường lệ.”

“...Điều đó có nghĩa là gì?”

Bertus dường như hóa đá như thể biểu cảm xúc động của tôi khiến anh ấy ghê tởm.

Có vẻ như Bertus coi trọng tôi hơn tôi nghĩ rất nhiều, chăm sóc tôi theo cách mà tôi thậm chí không nhận ra.

Vâng.

Có một nhân vật phản diện bên cạnh mình thực sự khá tốt, phải không? Anh ta có thể là một tên khốn, nhưng tên khốn đó là đồng minh của tôi!

“Dù sao thì, rõ ràng là cậu muốn độc quyền về điều này, phải không? Nhưng ngay cả khi cậu có được độc quyền kinh doanh, cậu thực sự không có vốn để bắt đầu những loại hình kinh doanh này, phải không?”

Bertus có thể hiểu được lòng tham của tôi nhưng vẫn hỏi liệu chúng tôi có thể xử lý một thứ như thế không.

"Chúng tôi sẽ nhận được đầu tư."

“Đầu tư, tôi hiểu rồi. Vì vậy, cậu nghĩ về điều đó. Trong trường hợp đó, từ đâu?”

“Lúc này, tôi đang nghĩ đến Hội thương gia.”

“Hô hô”

Bertus cười toe toét khi nhìn tôi.

“Có phải cậu cũng bí mật nghiên cứu lĩnh vực đó không?”

“Tôi không biết liệu nó có thành công hay không, nhưng tôi cảm thấy nó sẽ thành công.”

Bertus thấy lạ khi tôi nghĩ ra một kế hoạch kinh doanh kiểu đó và nghĩ ra một nơi khá hợp lý để đầu tư.

Tôi đã không thực sự nghĩ về những điều đó quá kỹ lưỡng.

Không, thực sự, tôi thực sự không phải là loại người đó. Tôi không có ý tưởng làm thế nào để điều hành một doanh nghiệp thích hợp.

Tôi chỉ có ý tưởng, và những người điều hành hoạt động thực tế sẽ là một số người khác.

Có thể có những nhược điểm khi trộn lẫn những người khác vào nó, nhưng phải có một người nào đó trong băng Rotary có một số kinh nghiệm kinh doanh, và với tất cả kinh nghiệm và chuyên môn của họ kết hợp lại, họ sẽ có thể điều hành công việc kinh doanh một cách đàng hoàng.

Tôi chỉ cần giấy phép.

"Được rồi. Chín ăn một."

"...Cái gì?"

'Cái gì với bao nhiêu bây giờ?'

Anh ấy có ý gì khi nói vậy? Bertus nhú mày khi tôi choáng váng khi anh ấy đột ngột nhắc đến những con số.

“Nếu cậu nghĩ rằng cậu có thể nhận được một thứ như thế miễn phí, điều đó không phải là hơi phi thực tế sao? Tôi có nên chỉ lấy chín? Vậy thì cậu có muốn lấy một khoản làm thu nhập của mình không?”

"KHÔNG! KHÔNG! KHÔNG! Một! Tất nhiên là ít nhất tôi cũng phải cho cậu một phần mười. Tất nhiên rồi! Tôi nên! Trời ạ, tôi thật chậm hiểu! Tôi nghe điều đó rất nhiều!”

“Tôi sẽ không đầu tư riêng lẻ, cậu biết không? Cậu vẫn sẽ cho tôi một phần mười chứ?”

"Tất nhiên rồi! Ôi, ôi chao (Aigo, aigoo). Tôi cảm thấy tiếc vì cậu chỉ lấy ít đó!”

"Là vậy sao? Vậy tôi có nên lấy hai phần mười không...?”

“Đó là những gì tôi đang nói đến, bạn của tôi! Hô hô! Trời ơi! Thật tốt đẹp duyên dáng!”

Bertus đang nhìn tôi như thể mọi lời thốt ra từ miệng tôi vào lúc này đều khiến anh ấy buồn cười. Bertus nói rằng anh ấy sẽ đánh giá cao đề xuất của tôi, mặc dù anh ấy đã thêm điều kiện chín ăn

một vào đó. Có vẻ như tôi sẽ được thông báo khi mọi thứ được quyết định sau.

Dù sao đi nữa, thật là sốc khi phát hiện ra rằng mọi thứ diễn ra theo cách họ đã làm không phải vì đế quốc không bận tâm đến chúng tôi mà vì Bertus đã ngăn chặn bất kỳ hành động nào mà họ sẽ thực hiện.

Tất nhiên, có lẽ đó không phải là một nỗ lực lớn đối với Bertus, có lẽ chỉ cần một từ của anh ta là đủ. Chà, có còn hơn không.

Không có lý do sâu xa nào khiến tôi nhờ Bertus thay vì Charlotte.

Vì thông báo gây sốc của Dettomolian ngày hôm trước, tôi không tự tin rằng mình có thể nhìn rõ mặt Charlotte.

Tôi biết chúng tôi vừa được thông báo rằng chúng tôi sẽ kết hôn hay gì đó, nhưng sau đó tôi đột nhiên đi dạo quanh nhà ga tàu ma thuật và nghĩ đến việc kinh doanh thương mại ở đó, vậy cô ấy có thể vui lòng cho phép tôi làm như vậy không?

Làm một cái gì đó như thế là ra khỏi câu hỏi!

Tôi biết rằng tôi không có gì phải lo lắng, nhưng vẫn vậy.

Không có gì phải lo lắng về nó.

Ừm.

Dù sao, vâng!

Trên thực tế, sau tiết lộ chấn động thế giới của Dettomolian, mối quan hệ của tôi với Charlotte đã có một chút thay đổi.

“Ừm, à... Reinhardt.”

“...Vâng.”

“Chà, ờm... Các lớp học đã kết thúc, phải không?”

“Phải.”

“Vâng... Ờm. Vâng. Tôi đi ngay bây giờ đây.”

“...Ồ. Được rồi.”

Mọi thứ giữa chúng tôi trở nên khó xử một cách lố bịch.

Trước đây, khi chúng tôi tình cờ gặp nhau, Charlotte luôn cười rạng rỡ và chào hỏi thân thiện với tôi, nhưng sau đó, cô ấy chỉ cười ngượng nghịu. Chúng tôi sẽ mỉm cười và nhìn nhau một lúc, nhưng cuối cùng chúng tôi sẽ lướt qua nhau vì chúng tôi không biết phải nói gì.

Mặc dù lẽ ra chúng tôi chỉ nên giả định rằng cái nhìn tương lai của người Dettomolian là sai, cả hai chúng tôi dường như đã khá bối rối khi cố gắng dự đoán xem điều gì đó sẽ xảy ra như thế nào.

Tôi cảm thấy như mình đã nghe một lời tiên tri rằng một ngày nào đó cô ấy sẽ phát hiện ra tôi là Valier, điều này sẽ dẫn đến mọi thứ diễn ra theo chiều hướng kỳ lạ, và tôi không biết Charlotte cảm thấy thế nào về những điều đó.

Dù sao...

Kết quả kỳ lạ của những suy nghĩ đó là Charlotte và tôi trở nên rất khó xử với nhau vì quả bom khổng lồ mà Dettomolian đã ném xuống mặt hồ yên ả vốn là mối quan hệ của chúng tôi.

Ludwig, người ở bên cạnh tôi và nhận thấy bầu không khí giữa tôi và Charlotte có chút kỳ lạ, nghiêng đầu.

"Hai người cãi nhau à?"

"Không nó không giống thế."

—Hôm đó là thứ Ba.

Đó là ngày tôi tham gia lớp học kiếm thuật, vì vậy tôi trở về ký túc xá với Ellen sau giờ học.

Ludwig có vẻ lo lắng rằng tôi và Charlotte sẽ cãi nhau khi anh ấy thấy chúng tôi tránh mặt nhau.

"Cả hai cậu đã làm việc tuyệt vời."

"Ồ thật tuyệt vời. Tạm biệt."

"Vâng."

Scarlett cúi đầu chào tôi và Ellen trước khi cô ấy trở lại ký túc xá của Class B với Ludwig.

Scarlett không thay đổi theo cách cô ấy đã làm trong bản gốc, nhưng điều đó có vẻ ổn theo cách riêng của nó. Tôi có thể thấy rằng cô ấy đang dần thay đổi.

Tôi ước cô ấy sẽ nói chuyện thoải mái hơn. Cô ấy định tiếp tục tôn trọng thái quá như vậy đến bao giờ?

Không có gì đặc biệt xảy ra trong lớp học kiếm thuật ngày hôm đó. Chúng tôi đã không tổ chức một trận đấu tập nào nữa với Orbis Class như tuần trước.

Tôi đấu với Scarlett và Ludwig trong khi Ellen quan sát chúng tôi.

Không sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của mình, tôi đã thua cả hai người họ.

Trong khi sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của mình, tôi đã có một chút lợi thế trước Ludwig. Mặt khác, tôi thua hoàn toàn trước Scarlett, tưởng chừng không còn áp đảo như trước. Tôi đã dự đoán kỹ năng của Scarlett sẽ phát triển như thế nào, nên theo một cách nào đó, đó là một kết quả hiển nhiên. Mặc dù tiềm năng của cô ấy không áp đảo như của Ellen, nhưng cô ấy cũng cực kỳ mạnh mẽ. Cô ấy sẽ đóng một vai trò quan trọng trong Sự cố Cổng.

Cô ấy có biệt danh là Spellbreaker do khả năng kháng phép mạnh mẽ gần như có thể được gọi là [Miễn nhiễm].

Scarlett cũng có tốc độ phát triển khá nhanh, mà Ludwig là nhân vật chính, nên nếu tôi lo là một

chút, khoảng cách giữa tôi và Scarlett sẽ chỉ ngày càng nới rộng, hoặc Ludwig sẽ sớm đuổi kịp tôi.

Ludwig có lẽ sẽ đuổi kịp tôi trước. Rốt cuộc thì anh ấy là nhân vật chính.

Và Ellen đã có thể đánh bại tất cả chúng tôi mà không cần sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình. Áp đảo như vậy.

Nói cách khác, chúng tôi có thể đo lường khả năng chiến đấu của chính mình.

—Thông thường:

Ellen>Scarlett>>>>>Ludwig>Tôi khi tôi ở trạng thái tốt nhất.

Ellen (Sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật])>>>>>>>Scarlett>Tôi (Sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của mình)>Ludwig

Đó là cách nó đã được thiết lập. Tôi không chắc mình mạnh hơn bao nhiêu với Tiamata, vì vậy tôi không thể thực sự xem xét nó một cách chính xác.

Sau đó, có những người có tài năng chiến đấu và được đào tạo, để thêm vào đó, đó là Bertus, Cliffman, Erich và Delphine. Tuy nhiên, về mặt kỹ thuật, Delphine không phải là một võ sĩ cận chiến, vì tài năng của cô ấy nằm ở khả năng bắn cung.

Rõ ràng là Cliffman và Bertus cũng sẽ giỏi hơn tôi rất nhiều trong chiến đấu.

Đôi khi tôi cảm nhận được sức mạnh của Cliffman trên chính cơ thể mình trong các cuộc đọ sức của chúng tôi, và mặc dù tôi chưa thực sự đối đầu với Bertus trong một trận đấu, nhưng sức mạnh của anh ấy tương tự như Cliffman, hoặc thậm chí còn mạnh hơn.

Vì vậy, những gì tôi đang cố gắng nói là, ở lớp của tôi, tôi chắc chắn chỉ có thể giành chiến thắng trước Erich và Ludwig trong số những sinh viên của Royal Class có tài năng cận chiến.

Một tên khốn không nỗ lực rèn luyện và nhân vật chính muộn màng...

Hơn nữa, tôi phải sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của mình để chiến thắng họ.

Mặc dù tôi đã trưởng thành đến mức không thể so sánh với bản thân mình trong quá khứ, nhưng tôi vẫn còn rất nhiều thiếu sót.

Tôi đi đến ký túc xá của Class A cùng với Ellen.

Khi chúng tôi đang đi bộ trở lại ký túc xá, cảnh tượng diễn ra trước mắt tôi giống như tôi đã trải qua một déjà vu về những gì đã xảy ra vào tuần trước.

-Này, sao chúng ta không nói với giáo viên nhỉ?

-Ah... tôi không biết... con chó khốn nạn đó.

Ba anh em ngốc nghếch đó vẫn ngồi đó như trước.

Erich de Lafaeri, người đã bị Orbis Class đánh đập, một lần nữa bị bao vây bởi Konno Lint và Cayer, má anh sưng tấy.

Trước đây, anh ta đã khiêu khích một người nào đó trong Orbis Class, nói rằng dù sao thì Erich cũng sẽ đánh người đó sau này vì họ không có bất kỳ tài năng nào.

Vì vậy, tôi đã nói với họ rằng đừng gây sự với chúng nữa, đó là lúc Harriet, người nghĩ rằng tôi đánh Erich, bước vào và bắt đầu can thiệp tôi.

“Này, đi trước đi.”

"Vâng."

Ellen đi về phía phòng của cô ấy theo lời của tôi trong khi tôi đi về phía những người đó. Khi tôi đến gần họ, tôi có thể thấy rõ rằng họ đã chán ngấy.

'Lần này cậu đã làm gì để bị đánh?'

Nó có lẽ là mô hình tương tự như trước đây.

Họ có lẽ đã đánh nhau với Orbis Class và cuối cùng bị đánh tơi bời, trở về ký túc xá của Royal Class, và cuối cùng lại bị tôi can thiệp.

Erich cau mày và lắc đầu.

“Không, đó không phải là cách mọi thứ xảy ra lần này, được chứ?!”

“...Không phải sao?”

“V-vâng! Tôi đã không làm bất cứ điều gì thời gian này! Cậu sẽ nói với tôi rằng tôi là một thằng ngốc điên một lần nữa?”

Erich nói rằng lần này mình không làm gì cả nên không phải anh ấy gây sự nên mới mắng tôi như muốn bảo tôi đừng cần nhằn anh ấy nữa.

“...Oh, là như vậy? Tại sao cậu lại hét vào mặt tôi như vậy, huh?”

Sao tên này dám mở to mắt hét vào mặt tôi?

“À, c-cái đó không phải...”

Erich ngậm miệng lại khi tôi nhanh chóng tiếp cận anh ta. Tôi ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện với anh ấy và khoanh tay lại.

"Lần này lại là gì nữa đây?"

Nếu Erich nói sự thật... Có phải anh ta thực sự bị đánh, mặc dù anh ta không làm gì cả? Trước đây, anh ấy đã sai, nhưng lần đó mọi thứ đã khác, phải không?

"Này! Tôi đã nói với cậu là thôi đi mà!"

Và tôi đã có một khoảnh khắc déjà vu khác.

Tôi có thể nghe thấy giọng nói của Harriet vang vọng sau lưng mình.

“Cậu lại bắt nạt người khác rồi!”

Có lẽ vừa mới đi học về, Harriet mở to mắt nhìn tôi.

'KHÔNG!'

Tại sao cô ấy thực sự làm điều đó với tôi?

"KHÔNG! Này! Tôi đã không làm bất cứ điều gì lần trước và lần này cũng vậy! Tôi đã giải thích mọi thứ cho cậu! Cậu có nghĩ rằng tôi sẽ đi đánh đập một vài người khác khi tôi chán? Tôi sẽ không làm vậy! Đã được một thời gian kể từ khi tôi thực sự làm một cái gì đó như thế! Tại sao cậu tiếp tục làm điều này với tôi?"

Nghiêm túc mà nói, lần cuối cùng tôi đánh một bạn cùng lớp là khi Heinrich nói rằng anh ta muốn đấu với tôi, vì vậy tôi đã đấm anh ta một cú nhẹ! Và chúng tôi đã thành thật đồng ý với nhau về điều đó! Nếu chúng tôi quay lại xa hơn, thì khi chúng tôi ở trên đảo hoang, tôi đã đánh Erich sau khi anh ta ít nhiều bị Scarlett đánh khi anh ta làm phiền cô ấy và sau đó cố gắng than vãn với tôi!

Chuyện đó đã xảy ra từ rất lâu rồi!

Biểu cảm của cô ấy hơi thay đổi khi cô ấy nhận thấy rằng tôi thực sự đang buồn.

"À... Thật à?"

Khóe miệng cô giật giật một cách kỳ lạ.

Cái gì?

Cô gái đó, cô ấy có thấy buồn cười khi thấy tôi bị đối xử bất công không?

Harriet thường là người luôn bị trêu chọc, nhưng có vẻ như cô ấy biết mùi vị của việc trêu chọc người khác.

Như thể cuối cùng cô cũng được nếm trải sự trả thù ngọt ngào.

Nghĩ kĩ thì...

'Tại sao cậu làm điều này với tớ! Tại sao cậu làm điều này với tớ!'

Đó là câu mà Harriet luôn nói khi tôi trêu cô ấy.

Tôi đã nói điều đó vào khoảng thời gian đó.

“Cái tên khốn nạn chỉ biết ức hiếp người khác như cậu bây giờ không phải rất rõ ràng sao? Đừng nói dối. Đó chắc chắn là cậu.”

"KHÔNG! Tớ đã không làm bất cứ điều gì thời gian qua và tớ đã không làm bất cứ điều gì ngay bây giờ, được chứ? Tớ biết rằng tội lỗi tớ đã phạm là vô tận, nhưng tớ đang nói sự thật!

Không đời nào!"

Cô ấy đã tìm ra cách để đánh bại tôi trong trò chơi của riêng tôi!

Trong khi Harriet và tôi đang cãi nhau, vẻ mặt của Erich de Lafaeri ngày càng nhợt nhạt một cách chết chóc.

Anh ta đã quay lại để trút giận, nhưng cuối cùng, anh ta lại biến thành một cái bao đấm.

Cuối cùng, Erich chịu đựng sự xấu hổ và giải thích với Harriet rằng không phải tôi đã đánh mình. Tôi cảm thấy tiếc cho anh ấy.

Không, nhưng tôi thực sự không đánh Erich. Tôi không nói dối.

“Orbis Class? Lại nữa sao?”

“Urg...”

Những lời nhận xét sắc bén của Harriet khiến Erich nhăn nhó, nhưng có vẻ như anh ta thực sự bị một gã Orbis Class đánh đập. Có vẻ như đó cũng là người đã đánh anh ta lần trước.

Khoanh tay lại, tôi hỏi Erich một điều.

"Lần này chuyện gì đã xảy ra?"

Mặc dù hơi khó tin vào lời nói của Erich, nhưng anh ấy nói rằng mình không gây chiến với họ như lần trước.

“Không... Lần này tôi không làm gì cả... Nhưng sau giờ học... Tên đó đánh vào vai tôi... đột nhiên...”

Có vẻ như Erich vô cùng xấu hổ khi giải thích sự thật cho Harriet và tôi. Cayer và Kono Linz cũng nhìn Erich với vẻ thương hại khi anh giải thích.

Harriet cau mày.

“Vậy ý cậu là, tuần trước cậu bị đánh là lỗi của cậu, nhưng lần này, họ đánh cậu mà không có lý do gì à?”

Rõ ràng, Erich vô cùng ghét người này từ Orbis Class đang tham gia Lớp học của mình. Vì vậy, sau giờ học, tên đó chỉ đâm vào vai Erich và đánh nhau với anh ta.

Nó chắc chắn có vẻ như là một tình huống khá bất công. Tôi cũng hiểu Kono Lint vì đã đề nghị đi nói với giáo viên về điều đó.

Tuy nhiên, có vẻ như cách đánh giá con người của tên khốn đó rất méo mó. Đúng là Erich đã vượt quá giới hạn vào tuần trước, nhưng để gây sự với anh ta một tuần sau đó...

“Tên đó chắc chắn là kỳ lạ. Tại sao hắn đánh cậu mặc dù cậu không làm gì cả?”

Harriet khẽ lẩm bẩm trong khi cau mày.

Cô ấy dường như hành động hơi khác so với bình thường. Tuần trước cũng vậy, khi cô ấy cản nhắc tôi, nói rằng cô ấy không muốn nhìn thấy tôi bắt nạt người khác nữa.

Tôi nên nói gì đây?

Cô ấy thực sự đã phát triển thành kiểu nhân vật lớp trưởng sao?

'Không, tôi hoàn toàn ghét trope đó. Tôi ghét nó nhiều như tính cách vui vẻ, sôi nổi và chính trực của Ludwig.'

Harriet nhìn tôi. Chỉ cần nhìn vào biểu hiện của cô ấy, cô ấy có vẻ rất gắt gỏng.

“Cái gì... Cái gì?”

“Cậu không tức giận chứ?”

“...Huh?”

Không, tại sao tôi phải tức giận? Tôi thậm chí không phải là người bị đánh. Ý cô ấy là tôi nên tức giận với tư cách là bạn cùng lớp của Royal Class sao?

Tuy nhiên, tôi không có cảm giác thuộc về đó?

Cô ấy muốn gì từ một Hoàng tử quý, người thậm chí không có bất kỳ ý thức trách nhiệm nào đối với Ma giới?

Thật là một thằng ngốc.

Đó là tất cả những gì tôi nghĩ về tình huống đó.

“Thật lạ. Tớ đã nghĩ rằng cậu sẽ ngay lập tức cất cánh để đánh bại tên đó.”

"Tại sao tớ lại làm một cái gì đó như thế?"

“Rốt cuộc thì cậu là người như thế mà.”

"Không có gì!"

Không chỉ Harriet mà cả Cayer và Kono Lint cũng nhìn tôi như vậy.

'Cho chúng tôi xem một cái gì đó! Reinhardt! Rốt cuộc, cậu là kiểu người thực hành! Cậu thậm chí còn không ngại đánh Senpai của chúng ta!'

Tôi có thể đọc được suy nghĩ của họ khá rõ ràng.

Điều gì xảy ra với đôi mắt của họ như thể họ muốn tôi làm điều gì đó? Họ trông giống như đang hy

vọng rằng tôi sẽ gây ra một số rắc rối như mọi khi, phải không?

Có vẻ như họ muốn hướng sự gây rối của tôi về phía Orbis Class.

Những biểu hiện đó nhỏ giọt với mong muốn trả thù của họ.

'Hãy gây rắc rối cho họ! Trả thù cho chúng tôi!'

...Cái quái gì thế?

Theo một cách nào đó, đó có phải cũng là một kiểu tin tưởng mà họ dành cho tôi không?

"Đồ ngốc. Nếu cậu cảm thấy sai, thì cậu nên nói với giáo viên, hoặc rèn luyện chăm chỉ hơn để cậu có thể trả thù cho mình nhanh hơn một ngày. Cậu muốn tôi làm gì?"

"Tôi có nói gì đâu!"

Ồ đúng rồi.

Erich chưa nói gì...

Erich dường như ngày càng cảm thấy sai lầm hơn.

Harriet khẽ thì thầm với vẻ bĩu môi.

"Tôi biết rằng Orbis Class không thích chúng ta, nhưng không phải họ hơi quá sao...? Họ cũng đã làm gì đó với tôi."

"...Cái gì? Với cậu?"

Harriet không đột nhiên biến thành kiểu nhân vật lớp trưởng.

Cô ấy đã khá tức giận vì bị Orbis Class đánh, nhưng khi cô ấy nghe rằng họ cũng đánh một bạn cùng lớp khác, cô ấy thậm chí còn tức giận hơn.

Nhưng Harriet thực sự đã bị ai đó đánh?

“Phải, trong Lớp Phép thuật Hủy diệt Thực hành hôm nay, ai đó đã phóng ra một số Ma pháp sấm sét gần tớ. Họ nói rằng đó là một sai lầm, nhưng... tớ nghĩ họ thực sự cố ý làm điều đó. Chà, dù sao thì tên đó cũng có một điểm trừ.”

“...Hử.”

Tôi cảm thấy một cái gì đó đột ngột dấy lên bên trong tôi.

“Cái... lũ khốn kiếp.”

Tôi cảm thấy sự kiên nhẫn của mình hoàn toàn mất đi.

(Thuc: vợ bị đánh thì khác bọ :v)

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading